

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 644

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 august 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 317 din 9 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal	2–6
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
52. — Ordonanță de urgență privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule	7–8
53. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii	9–10
54. — Ordonanță de urgență privind modificarea art. VIII alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2016 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniile educației, cercetării, formării profesionale și sănătății	11
55. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor	11–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
906. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 592/2017 pentru aprobarea modelelor de procese-verbale, rapoarte și decizii, utilizate în activitatea de control în sănătate publică și inspecția sanitară de stat	13–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
64. — Ordin pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 118/2016 privind aprobarea tarifelor și contribuțiilor bănești percepute de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei în anul 2017	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 317

din 9 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 15.565/301/2015 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 517D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 528D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Valerică Smihor în Dosarul nr. 34.150/245/2015 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 517D/2016 și nr. 528D/2016, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 528D/2016 la Dosarul nr. 517D/2016, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională, infracțiunea reglementată de textul de lege criticat consumându-se la momentul depistării în trafic a conducătorului vehiculului. Prin urmare, nu se poate susține că înlăturarea sintagmei mai sus menționate conduce la impredictibilitatea normei de incriminare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din 14 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 15.565/301/2015, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția**

de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 din Codul penal. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, infracțiune prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

10. Prin Încheierea din 8 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 34.150/245/2015, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Valerică Smihor cu ocazia soluționării unei cauze penale privind trimiterea în judecată a inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, infracțiune prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** instanța de judecată, autoare a excepției, susține, în esență, că dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil și ale art. 20 alin. (2) referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne — raportat la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la legalitatea incriminării și a pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată că infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal, a suferit modificări importante atât prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, cât, mai ales, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, prin care Curtea Constituțională a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” — ce constituie o cerință esențială atașată elementului material al laturii obiective a infracțiunii — este neconstituțională. Consideră că, practic, prin efectul deciziei Curții Constituționale mai sus menționate, vechea incriminare cuprinsă în art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice „ultraactivează, fără intervenția legiuitorului”. Apreciază că, având în vedere data săvârșirii faptei de care este învinuit inculpatul, și anume 9 iulie 2010, modificările cu privire la conținutul constitutiv al infracțiunii intervenite atât prin legi penale succesive, cât și ca urmare a dezlegării de drept date de instanța supremă și a admiterii excepției de neconstituționalitate prin decizia Curții Constituționale menționată anterior — aceasta din urmă fiind general obligatorie întocmai ca și legea — dau normei criticate un caracter neclar, lipsit de concizie și precizie, de vreme ce infracțiunea poate fi socotită fie dezincriminată, fie supusă aplicării principiului legii penale mai favorabile. Instanța de judecată, autoare a excepției, critică, totodată, lipsa din conținutul infracțiunii a unor criterii precise cu privire la modalitatea aprecierii și determinării exacte a gradului de alcoolemie, știută fiind imprecizia expertizelor medico-legale prin care se stabilește retroactiv alcoolemia, imprecizie ce imprimă acestei probe esențiale pentru stabilirea vinovăției un caracter probabil, ce nu poate fi admis, ținând cont de principiile cristalizate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

De asemenea, autorul excepției, Valerică Smihor, susține, în esență, că dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei, întrucât nu respectă exigențele referitoare la calitatea legii, și anume condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate. Consideră că legiuitorul și-a respectat numai din punct de vedere formal competența constituțională de a legifera, întrucât nu a stabilit cu claritate și precizie elementele constitutive de natură obiectivă și subiectivă ale infracțiunii, ceea ce determină o lipsă de previzibilitate a normei de incriminare. Astfel, textul supus controlului de constituționalitate nu respectă condițiile privind calitatea legii, având în vedere faptul că, din modul de definire a infracțiunii, nu poate fi determinată condiția cu privire la momentul la care este necesar să existe îmbibația alcoolică în sânge pentru a se constata întrunirea elementului material al laturii obiective a infracțiunii. Precizează că, începând cu data de 27 ianuarie 2015, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională — în absența intervenției legislative prevăzute de art. 147 alin. (1) din Constituție — dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal nu mai prevăd condiția referitoare la momentul la care este necesară existența îmbibației alcoolice în sânge pentru a se putea constata întrunirea elementului material al laturii obiective a infracțiunii. Susține că, în absența acestei condiții esențiale din norma de incriminare, nu numai că destinatarii legii penale nu pot avea o reprezentare clară a elementelor constitutive de natură obiectivă și subiectivă ale infracțiunii, astfel încât să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea normei și să își adapteze conduita potrivit acesteia, ci, mai mult, fapta prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal iese din sfera ilicitului penal, deoarece textul devine inaplicabil în absența condiției menționate mai sus, care reprezintă o cerință esențială a infracțiunii. Potrivit autorului excepției, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 732 din 16 decembrie 2014 — conform cărora infracțiunea prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal este o infracțiune de pericol și se consumă la momentul săvârșirii ei, astfel că, odată cu oprirea în trafic, încetează starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de dispozițiile legii — nu înlătură exigențele de ordin constituțional privind punerea de acord de către autoritatea legiuitoare a prevederilor constatate ca fiind neconstituționale cu Legea fundamentală, deoarece nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, așa cum prevede art. 23 alin. (12) din Constituție. Consideră inacceptabil punctul de vedere conform căruia dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal pot fi aplicate, fără nicio restricție, prin ignorarea sintagmei „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” — constatată ca fiind neconstituțională —, întrucât această sintagmă reprezintă o condiție/cerință esențială cu privire la elementul material al laturii obiective a infracțiunii, care determină granița dintre contravenție și infracțiune prin fixarea momentului la care trebuie să existe îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Conținutul constitutiv al infracțiunii este o parte componentă a conținutului juridic al acesteia și constă în condițiile necesare pentru existența infracțiunii pe care le realizează făptuitorul. Pe baza acestui conținut constitutiv are loc tragerea la răspundere penală, căci fapta este incriminată numai în configurația ei tipică, iar judecătorul nu poate distruge tipicitatea conținutului constitutiv al faptei, orice interpretare vizând norma penală în integralitatea ei.

12. **Judecătoria Iași — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, criticate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 23 alin. (12) din Constituție, este neîntemeiată, întrucât textul de lege stabilește în mod clar și precis momentul în care este necesară existența îmbibației alcoolice în sânge pentru a se putea constata realizarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii. Astfel, arată că, din conținutul art. 336 alin. (1) din Codul penal — așa cum se prezintă acest text de lege ulterior publicării Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” este neconstituțională — se desprinde cerința ca alcoolemia peste limita legală să existe la momentul conducerii vehiculului pe drumurile publice. Ca atare, elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate de art. 336 alin. (1) din Codul penal se realizează prin acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge, iar momentul săvârșirii infracțiunii este cel al depistării în trafic a conducătorului vehiculului. Așa fiind, textul de lege criticat oferă conducătorilor auto o reprezentare clară a elementelor constitutive ale infracțiunii, astfel încât aceștia să poată prevedea consecințele ce decurg din nerespectarea normei și să își adapteze conduita în mod corespunzător, în sensul ca, în momentul conducerii vehiculului, să nu aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Este evident că acest aspect poate fi verificat numai după ce conducătorul auto a fost oprit în trafic, prin efectuarea analizei toxicologice și a calculului retroactiv al alcoolemiei existente la momentul depistării în trafic.

13. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neîntemeiată. Arată că, în opinia instanței, autoare a excepției, textul incriminator are o formulare prea vagă, neprevăzând momentul la care alcoolemia trebuie să fie cea indicată de norma de incriminare pentru ca fapta să constituie infracțiune, ceea ce conduce la o lipsă de previzibilitate a normei, cu consecința încălcării principiului legalității incriminării. Constituția consacră principiul respectării obligatorii a legii, dar, pentru a putea fi respectată de destinatarii săi, legea trebuie să îndeplinească anumite cerințe de claritate și previzibilitate, astfel încât acești destinatari să își poată adapta în mod corespunzător conduita. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în mod constant, în jurisprudența sa, că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre care previzibilitatea, ceea ce presupune că trebuie să fie suficient de precis și de clar pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (deciziile Curții Constituționale nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și nr. 146 din 12 martie 2015). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în

Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59). Așa cum a arătat, însă, instanța de contencios constituțional, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit (deciziile Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011 și nr. 1 din 11 ianuarie 2012, paragraful 3). Așadar, previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. Guvernul observă că norma de incriminare criticată sancționează fapta de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Este astfel evident momentul consumării infracțiunii, și anume cel al conducerii vehiculului sub influența alcoolului, modalitatea de determinare a nivelului alcoolemiei reprezentând un aspect procedural, adiacent normei de incriminare. Formularea textului de lege nu este de natură a afecta previzibilitatea normei penale, orice destinatar al acesteia fiind de așteptat a cunoaște înțelesul incriminării pentru a-și adapta conduita exigențelor legii. De altfel, chiar Curtea Constituțională a precizat, în jurisprudența sa, că prevederile supuse criticii trebuie analizate în ansamblul normativ din care fac parte, pentru a decide asupra predictibilității acestora (Decizia Curții Constituționale nr. 92 din 3 martie 2015, paragraful 14). În concluzie, Guvernul arată că dispozițiile de lege criticate sunt formulate clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, astfel că reglementează cu claritate conduita de urmat pentru destinatarul normei penale.

15. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este inadmisibilă. Menționează că, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională. Apreciază că, în cauza de față, este vorba, în realitate, de o chestiune de interpretare și aplicare a legii, care cade în sarcina organelor de cercetare penală, respectiv a instanței investite cu soluționarea litigiului.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare din 14 martie 2016, dispozițiile art. 336 din Codul penal. Din motivarea criticii, reiese însă că aceasta privește doar dispozițiile alineatului (1) al art. 336 din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.*” Prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională.

19. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, instanța de judecată și autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la principiul legalității, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei, precum și ale art. 20 alin. (2) referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportat la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la legalitatea incriminării și a pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, mai sus citată, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională. În acest sens, Curtea a reținut că, la 1 februarie 2014, prin art. 121 pct. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, a fost abrogat art. 87 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, care la alin. (1) prevedea următoarele: „*Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul sau tramvai de către o persoană care are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani*”. Prin noul Cod penal, legiuitorul a incriminat fapta de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, în varianta simplă, în art. 336 alin. (1), potrivit căruia: „*Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă*”. Art. 336 alin. (1) din Codul penal nu a preluat identic textul art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, ci a modificat condițiile de incriminare în ceea ce privește momentul la care este necesară existența îmbibației alcoolice în sânge pentru a se putea constata întrunirea elementului material al laturii obiective a infracțiunii (paragrafele 19 și 20).

21. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a constatat că, dacă din reglementarea anterioară se desprindea cerința ca îmbibația alcoolică în sânge, peste limita prevăzută de lege, să existe la momentul conducerii autovehiculului sau tramvaiului, noua reglementare prevede condiția ca autorul faptei să aibă o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge la momentul prelevării mostrelor biologice. Cu privire la intervalul de timp în care trebuie efectuată recoltarea probelor biologice, Codul de procedură penală stabilește în art. 190 alin. (8) că: „*În cazul conducerii unui vehicul de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice sau a altor substanțe, recoltarea de probe biologice se efectuează din dispoziția organelor de constatare și cu consimțământul celui supus examinării, de către un medic, asistent medical sau de o persoană cu pregătire medicală de specialitate, în cel mai scurt timp, într-o instituție medicală, în condițiile stabilite de legile speciale*”. Așa cum rezultă din expunerea de motive a noului Cod penal, prin modificarea conținutului infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, legiuitorul a

urmărit eliminarea posibilității unei estimări retroactive a alcoolemiei, în scopul evitării inconvenientelor create de această estimare. Soluția legislativă prevăzută de art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 impunea calculul retroactiv al alcoolemiei, care consta în determinarea îmbibației de alcool existente la momentul conducerii autovehiculului și necesita recoltarea a două probe de sânge pentru stabilirea fazei intoxicației etilice (absorbție sau eliminare) și a ratei de eliminare individuală, în perspectiva solicitării expertizei de estimare retroactivă a alcoolemiei. Fiind sesizată cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal, în sensul de a se stabili rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 3 din 12 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 28 mai 2014, a stabilit că, în aplicarea art. 336 alin. (1) din Codul penal, în ipoteza unei duble prelevări de mostre biologice, rezultatul alcoolemiei cu relevanță penală este cel dat de prima prelevare. În considerentele deciziei mai sus menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „în noua reglementare legiuitorul a optat să dea relevanță penală valorii alcoolemiei la momentul prelevării primei mostre biologice, moment situat în timp imediat, consecutiv acțiunii de conducere pe drumurile publice a unui vehicul” (paragrafele 21—23).

22. Curtea a statuat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională, întrucât aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării legilor și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Sintagma menționată lipsește de previzibilitate norma de incriminare, în condițiile în care principiul respectării legilor și cel al legalității incriminării impun legiuitorului să legislaze prin texte suficient de clare și precise pentru a putea fi aplicate, inclusiv prin asigurarea posibilității persoanelor interesate de a se conforma prescripției legale. Destinatarul normei penale de incriminare trebuie să aibă o reprezentare clară a elementelor constitutive, de natură obiectivă și subiectivă, ale infracțiunii, astfel încât să poată să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea normei și să își adapteze conduita potrivit acesteia. Elementul material al laturii obiective a infracțiunii reglementate de art. 336 alin. (1) din Codul penal se realizează prin acțiunea de conducere pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge. Îmbibația alcoolică este procesul de pătrundere a alcoolului în sânge, consecința fiind provocarea unei stări de intoxicație (alcoolică). Sub aspectul urmăririi imediate este vorba de o infracțiune de pericol, acțiunea săvârșită punând în primejdie siguranța circulației pe drumurile publice. Fiind o infracțiune de pericol, legătura de cauzalitate dintre acțiunea ce constituie elementul material al laturii obiective și urmarea imediată rezultă din însăși materialitatea faptei și nu trebuie dovedită. Îmbibația alcoolică se determină prin analiza toxicologică a mostrelor biologice recoltate la un moment de timp mai mult sau mai puțin îndepărtat de momentul săvârșirii infracțiunii, care este cel al depistării în trafic a conducătorului vehiculului. Condiția ca îmbibația alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge să

existe la momentul prelevării mostrelor biologice plasează, astfel, consumarea infracțiunii la un moment ulterior săvârșirii ei, în condițiile în care de esența infracțiunilor de pericol este faptul că acestea se consumă la momentul săvârșirii lor. Odată cu oprirea în trafic încetează starea de pericol pentru valorile sociale ocrotite de dispozițiile art. 336 din Codul penal, astfel încât, raportat la momentul prelevării mostrelor biologice, tragerea la răspundere penală nu se justifică. Stabilirea gradului de îmbibație alcoolică și, implicit, încadrarea în sfera ilicitului penal în funcție de momentul prelevării mostrelor biologice, care nu poate fi întotdeauna imediat următor săvârșirii faptei, constituie un criteriu aleatoriu și exterior conduitei făptuitorului în vederea tragerii la răspundere penală, în contradicție cu normele constituționale și convenționale mai sus menționate. Latura subiectivă a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului presupune vinovăția sub formă de intenție, care poate fi directă sau indirectă. Există intenție directă când conducătorul vehiculului prevede, ca fiind inevitabil, rezultatul faptei sale și, implicit, urmărește producerea lui prin săvârșirea acelei fapte. Există intenție indirectă când subiectul prevede rezultatul, nu-l urmărește, însă acceptă posibilitatea producerii lui. Or, modalitatea de incriminare prin acordarea de relevanță penală valorii alcoolemiei din momentul prelevării mostrelor biologice nu permite destinatarilor normei penale să prevadă consecințele nerespectării acesteia (paragrafele 24—27).

23. În continuare, Curtea a invocat jurisprudența sa, prin care a stabilit că trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 15 noiembrie 2001, Decizia nr. 234 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 7 septembrie 2001, sau Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011) și că „statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și tuturor actelor normative cu aceasta” (Decizia nr. 22 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 17 martie 2004), ceea ce înseamnă că acesta „implică, prioritar, respectarea legii, iar statul democratic este prin excelență un stat în care se manifestă domnia legii” (Decizia nr. 13 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999). În acest sens, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225, Curtea a reținut că una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative și că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat. Astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013). Cu privire la principiul legalității incriminării și pedepsei, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*”, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în jurisprudența sa, că garanțiile

consacrate de art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reprezintă o componentă esențială a supremației legii și ocupă un loc primordial în cadrul sistemului de protecție a drepturilor omului, după cum atestă faptul că art. 15 din Convenție nu permite nicio derogare de la aceste garanții în caz de război sau de alt pericol public ce amenință viața națiunii. Așa cum rezultă din obiectul și scopul său, art. 7 paragraful 1 trebuie interpretat și aplicat în așa fel încât să se asigure o protecție efectivă împotriva urmărilor și a condamnărilor penale arbitrare. Noțiunea de „*drept*” utilizată în art. 7 paragraful 1, ce corespunde celei de „*lege*” din cuprinsul altor articole din Convenție, înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară și presupune cerințe calitative, îndeosebi cele cu privire la accesibilitate și previzibilitate. Aceste cerințe calitative trebuie întrunite atât în ceea ce privește definiția unei infracțiuni, cât și cu privire la pedeapsa aplicabilă. Curtea de la Strasbourg consideră că este îndeplinită cerința ca legea să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării date acesteia de către instanțe și, dacă este cazul, în urma obținerii unei asistențe juridice adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa aplicabilă. În acest sens sunt, de exemplu, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 24 ianuarie 2012, pronunțată în Cauza *Mihai Toma împotriva României*, paragraful 26, și Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 77, 79 și 91. De asemenea, jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene a recunoscut, în mod implicit, necesitatea respectării așteptărilor legitime ale cetățenilor cărora li se adresează o reglementare legală, spre exemplu, în Hotărârea din 29 iunie 2010, pronunțată în Cauza *C-550/09 — Proces penal împotriva lui E. și F.*, paragraful 59 (paragrafele 28—31 din Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014).

24. Având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, mai sus citată, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 20 alin. (2) referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne,

26. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 15.565/301/2015 al Judecătoriai Sectorului 3 București — Secția penală și de Valerică Smihor în Dosarul nr. 34.150/245/2015 al Judecătoriai Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 336 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Sectorului 3 București — Secția penală și Judecătoriai Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind restituirea sumelor reprezentând taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și timbrul de mediu pentru autovehicule

Având în vedere necesitatea reglementării cadrului legal pentru instituirea unei proceduri de restituire a taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, a taxei pe poluare pentru autovehicule, a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, precum și a timbrului de mediu pentru autovehicule, ca urmare a Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțate în Cauza C-586/14, Budișan, prin care s-a statuat, cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, cu modificările și completările ulterioare, că articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca statul membru respectiv să scutească de această taxă autovehiculele deja înmatriculate pentru care a fost plătită, dar nu a fost restituită o taxă în vigoare anterior declarată incompatibilă cu dreptul Uniunii, precum și hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțate în cauzele C-288/14, Ciup, și C-200/14, Câmpean, prin care s-a statuat că modalitatea de restituire a sumelor încasate în temeiul legislației naționale contravine principiilor Uniunii Europene, respectiv principiului cooperării loiale, principiului echivalenței și principiului efectivității,

ținând cont de jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, potrivit căreia dreptul contribuabilului de a obține rambursarea unor taxe percepute de un stat membru cu încălcarea dreptului Uniunii reprezintă consecința și completarea drepturilor conferite justițiabililor de dispozițiile dreptului Uniunii care interzic astfel de taxe, statul membru fiind, așadar, obligat să ramburseze taxele percepute cu încălcarea dreptului Uniunii, iar efectul direct al hotărârilor Curții de Justiție a Uniunii Europene îl constituie obligația statului român și a autorităților fiscale la restituirea integrală și imediată a taxelor auto nelegal colectate, pentru a evita o posibilă declanșare a unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor de stat membru al Uniunii Europene,

având în vedere că, urmare a abrogării prevederilor legate de restituirea taxei auto, în prezent, Agenția Națională de Administrare Fiscală și Administrația Fondului pentru Mediu se confruntă cu popriri și validări de popriri pe conturile organelor fiscale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală și ale Administrației Fondului pentru Mediu, precum și aplicare de secheste pe bunurile instituțiilor, în cadrul procedurilor de executări silit demarate de către contribuabilii-creditori, prin executor judecătoresc, în baza hotărârilor judecătorești obținute, având drept consecință îngreunarea desfășurării în condiții normale a activității acestora,

ținând cont de faptul că, în vederea recuperării sumelor de la Agenția Națională de Administrare Fiscală și Administrația Fondului pentru Mediu, contribuabilii au demarat și alte acțiuni, cum ar fi formularea de plângeri penale și/sau acțiuni în contencios administrativ pentru amendarea conducătorilor organelor fiscale,

luând în considerare că prin neadoptarea unor măsuri urgente pentru deblocarea situației există riscul de creștere incontrollabilă a nemulțumirilor cetățenilor care solicită restituirea taxei; afectare gravă a activității administrațiilor fiscale și a Administrației Fondului pentru Mediu, unde numărul executărilor crește în fiecare zi, și, implicit, afectarea colectării veniturilor bugetare, respectiv a execuției bugetare; creștere a nivelului sumelor suplimentare pe care bugetul general consolidat va trebui să le suporte, reprezentând cheltuieli de judecată, cheltuieli de executare silită, dobânzi, care se situează la circa 13—36% în raport cu valoarea taxei propriu-zise cerută la restituire, în situația în care restituirea nu se realizează pe cale administrativă,

întrucât aceste aspecte vizează interesul public și constituie situații urgente și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Contribuabilii care au achitat taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, prevăzută la art. 214¹—214³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, taxa pe poluare pentru autovehicule, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, aprobată prin Legea nr. 140/2011, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, prevăzută de Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, cu modificările ulterioare, și timbrul de mediu pentru autovehicule, prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, cu modificările și completările ulterioare, și care nu au beneficiat de restituire până la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență pot solicita restituirea acestora, precum și a dobânzilor datorate pentru perioada cuprinsă între data percepției și data restituirii, prin cerere adresată organului fiscal central competent. Nivelul dobânzii este cel prevăzut la art. 174 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Dreptul contribuabililor prevăzuți la alin. (1) de a cere restituirea se naște la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, indiferent de momentul la care s-a perceput taxa, iar prin derogare de la prevederile art. 219 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, cererile de restituire se depun, sub sancțiunea decăderii, până la data de 31 august 2018.

(3) Prin *organ fiscal central competent* se înțelege Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin structurile de specialitate, cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate acesteia.

(4) La cererea de restituire se anexează, în original sau în copie, documentul doveditor al plății taxei speciale pentru autoturisme și autovehicule, taxei pe poluare pentru autovehicule, taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule sau timbrului de mediu pentru autovehicule, respectiv chitanța fiscală/ordinul de plată și extrasul de cont, după caz, care să ateste efectuarea plății acesteia, precum și copiile cărții de identitate a vehiculului și a certificatului de înmatriculare.

(5) Cererea de restituire se soluționează prin decizie emisă de către organul fiscal central competent, în conformitate cu prevederile art. 77 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, care se comunică contribuabilului, conform prevederilor art. 47 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Restituirea sumelor prevăzute la alin. (1) se realizează, în baza deciziilor emise de organul fiscal central competent, potrivit prevederilor Legii nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, astfel:

a) pentru taxa specială pentru autoturisme și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, în perioada 1 ianuarie 2018—31 decembrie 2018;

b) pentru timbrul de mediu pentru autovehicul, în perioada 1 septembrie 2018—31 martie 2019.

(7) Împotriva deciziei prevăzute la alin. (5) contribuabilii pot face contestație în condițiile Legii nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 45 de zile de la comunicarea deciziei.

(8) Organul competent, prevăzut la art. 272 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluționează contestația în termenul prevăzut la art. 77 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, prin decizie care se comunică de îndată contestatorului.

(9) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi contestate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Prin excepție de la prevederile art. 1, în situația achitării sumelor prevăzute la art. 1 alin. (1) de către societățile de leasing, solicitarea privind restituirea acestora se face de către proprietarii care au achiziționat autovehiculele prin sistemul de leasing financiar.

Art. 3. — (1) Hotărârile judecătorești definitive care au ca obiect restituirea sumelor prevăzute la art. 1 alin. (1), pentru care la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență nu au fost emise decizii de soluționare a cererii de restituire, precum și cele care devin executorii după termenul prevăzut la art. 1 alin. (2) se aduc la îndeplinire potrivit dispozițiilor stabilite de către instanța judecătorească, prevederile art. 1 alin. (1), (5) și (7)—(9) aplicându-se în mod corespunzător de către organul competent, prin decizie emisă de către acesta. Prin *organ competent* se înțelege organul fiscal central sau Administrația Fondului pentru Mediu, după caz.

(2) În cazul hotărârilor judecătorești definitive prin care se stabilesc ca organe competente pentru soluționarea acestora atât organul fiscal central, cât și Administrația Fondului pentru Mediu, cererea de restituire se soluționează de către organul competent la care se depune.

(3) Dobânzile datorate contribuabililor în cazul restituirii sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești sunt cele dispuse de instanța judecătorească sau, după caz, prevederile art. 1 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

Art. 4. — (1) Restituirea sumelor prevăzute la art. 1 alin. (1), art. 3, 5 și 6 se realizează din bugetul de stat sau din bugetul Administrației Fondului pentru Mediu, în funcție de bugetul în care s-au făcut venit sumele încasate, în contul bancar indicat de solicitant în cererea sa de restituire.

(2) Cheltuielile bănești stabilite de instanțele de judecată prin hotărâri definitive, care sunt în sarcina statului român, precum și orice alte cheltuieli ocazionate de executarea silită a sumelor prevăzute la art. 3 se suportă din bugetul de stat sau din bugetul Administrației Fondului pentru Mediu, după caz.

Art. 5. — (1) Sumele rămase de restituit, reprezentând taxa specială pentru autoturism și autovehicule, taxa pe poluare pentru autovehicule și taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, pentru care au fost emise decizii de soluționare a cererii de restituire până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se restituie, din oficiu, de organele emitente

ale acestora, în termen de 120 de zile de la data intrării în vigoare a normelor metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. Prevederile art. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.

(2) Sumele rămase de restituit, reprezentând timbrul de mediu, pentru care au fost emise decizii de soluționare a cererii de restituire până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se restituie, din oficiu, de organele emitente ale acestora, în termen de maximum un an de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Dobânzile datorate contribuabililor aferente sumelor prevăzute la alin. (1) și (2) se calculează și se plătesc de către organele competente, pentru perioada cuprinsă între data perceperii taxelor și data restituirii acestora, ori conform celor dispuse prin hotărârile judecătorești definitive sau, după caz, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 1 alin. (1).

Art. 6. — În cazul cererilor depuse conform prevederilor art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 37/2014, cu modificările și completările ulterioare, și pentru care nu au fost emise decizii de soluționare a cererii, sumele se restituie, din oficiu, de organul fiscal central, în termen de 120 de zile de la data intrării în vigoare a normelor metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. Prevederile art. 1 alin. (1) se aplică în mod corespunzător.

Art. 7. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, orice procedură de executare silită se suspendă de drept până la finele perioadei prevăzute la art. 1 alin. (6) lit. a) sau b), după caz.

Art. 8. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ministrul mediului și ministrul finanțelor publice aprobă prin ordin comun normele metodologice de aplicare a acestora, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 9. — În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, ministrul mediului și ministrul finanțelor publice aprobă, prin ordin comun, modelul de cerere prevăzut la art. 1 alin. (1).

Art. 10. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă art. XV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea și completarea unor acte normative și alte măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, aprobată cu modificări prin Legea nr. 197/2015, cu modificările ulterioare, și Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice și al ministrului finanțelor publice nr. 365/741/2014 privind aprobarea Procedurii de efectuare a plăților sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect restituirea taxei pe poluare pentru autovehicule și a taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule și a modelului și conținutului unor formulare și pentru modificarea anexei nr. 4 la Ordinul ministrului mediului și schimbărilor climatice și al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, nr. 490/407/2013 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor prevăzute la art. 7, 9 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule, precum și a sumelor stabilite de instanțele de judecată prin hotărâri definitive și irevocabile, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 20 iunie 2014, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru, ministrul mediului,

Eugen Constantin Uricec,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleşcanu

Ministrul delegat pentru afaceri europene,

Victor Negrescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii

Luând în considerare prevederile Programului de guvernare 2017—2020, Măsura nr. 1 — Stimularea creării de noi locuri de muncă din capitolul Politici publice în domeniul muncii și justiției sociale de combatere a muncii fără forme legale, care să răspundă unor cerințe ridicate privind îndeplinirea la un nivel calitativ a actului de control, creșterea eficienței actului de control, îndeplinirea atribuțiilor curente, precum și a unor noi atribuții reglementate de legile speciale, aflate și ele într-o dinamică continuă, rigiditatea actualei reglementări, care nu permite aplicarea sistemului ablațiunii în sensul stabilirii dreptului contravenientului de a achita jumătate din minimul amenzii stabilite de actul normativ în 48 de ore de la primirea procesului-verbal, a generat reducerea încasărilor la bugetul de stat ale sumelor provenind din amenzile contravenționale aplicate pentru munca nedeclarată, întrucât contravenientul nu era stimulat să plătească benevol amenda contravențională, ci, dimpotrivă, determina creșterea numărului de contestații în instanță cu efect negativ asupra încercării rolului instanțelor de judecată și mai ales de diminuare a încasărilor la bugetul de stat.

Munca nedeclarată reprezintă un fenomen de o gravitate crescută cu care se confruntă societatea, cu consecințe negative atât asupra lucrătorului, cât și asupra bugetului de stat, care se manifestă în diferite forme, atât prin nedeclararea către autorități a întregii activități a salariatului, cât și prin declararea parțială a activității acestuia.

Legislația românească nu prevede o definiție a muncii nedeclarate, în prezent, Codul muncii sancționând doar fapta de a primi la muncă o persoană fără încheierea în formă scrisă a contractului individual de muncă anterior începerii activității, nu și alte forme în care se manifestă munca nedeclarată.

În acest context se impune adaptarea legislației naționale la noile provocări cu care se confruntă autoritățile în demersul de prevenire și combatere a acestui fenomen, inclusiv prin reglementarea situațiilor care constituie muncă nedeclarată, reglementare fără de care aceste fapte nu pot fi sancționate.

În exercitarea activității de control, inspectorii de muncă au identificat numeroase situații în care angajatorii utilizau mai mult de 5 persoane, fără încheierea unui contract individual de muncă, intrând astfel sub incidența art. 264 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și angajând răspunderea penală a angajatorilor.

Din analiza modului de soluționare a acestor dosare penale, în cvasitotalitatea cazurilor, organul de cercetare penală și instanța de judecată au pronunțat soluții de neîncepere a urmăririi penale sau de achitare, după caz, în considerarea lipsei de pericol social al faptei.

Astfel, impactul stabilirii ca infracțiune a faptei de a primi la muncă mai mult de 5 persoane fără contract individual de muncă nu a fost cel așteptat, fapt care a generat o privare de efecte a reglementării și o discriminare între angajatorii, sancționați contravențional în limita maximă a amenzii reglementate de prevederile art. 260 alin. (1) lit. e), respectiv până la 100.000 lei pentru 5 persoane identificate fără contract de muncă, și angajatorii aflați în situația reglementată de art. 264 alin. (4), care, în urma analizei faptei sub aspect infracțional, sunt sancționați cu o eventuală amendă administrativă, al cărei quantum este extrem de redus (500—1.000 lei).

În perioada 2016—iunie 2017, inspectoratele teritoriale de muncă au sesizat organele de cercetare penală cu privire la un număr de 349 de fapte de primire la muncă a unui număr mai mare de 5 persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, în peste 90% dintre modalitățile de soluționare transmise inspectoratelor fiind dispusă măsura neînceperii sau a încetării urmăririi penale.

Caracterul disuasiv al sancțiunii penale a fost lipsit de efecte, în marea majoritate a cazurilor instrumentarea dosarului penal genera consecințe contrare intenției de reglementare, iar cheltuielile ocazionate de judecarea dosarului penal rămâneau în sarcina statului.

Astfel, pentru eficientizarea activității de control pentru combaterea muncii nedeclarate, precum și pentru definirea mai clară a regimului sancționator al muncii nedeclarate în Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin modificarea regimului sancționator al acestei fapte, în sensul eliminării limitei de 5 persoane stabilite în prezent de Codul muncii pentru încadrarea faptei drept contravenție, se impune cu necesitate ca reglementările propuse să fie realizate în regim de urgență.

Neadoptarea în regim de urgență a acestor măsuri va conduce la perpetuarea disfuncționalităților, precum și la afectarea în continuare a respectării legislației în domeniul relațiilor de muncă, cu consecințe negative asupra lucrătorilor, a bugetului de stat și, pe cale de consecință, a societății în general, prin menținerea unei capacități reduse de intervenție a organelor de control, în vederea combaterii muncii nedeclarate.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 15 se introduce un nou articol, articolul 15¹, cu următorul cuprins:

„Art. 15¹. — În sensul prezentei legi, munca nedeclarată reprezintă:

a) primirea la muncă a unei persoane fără încheierea contractului individual de muncă în formă scrisă, în ziua anterioară începerii activității;

b) primirea la muncă a unei persoane fără transmiterea raportului de muncă în registrul general de evidență a salariaților cel târziu în ziua anterioară începerii activității;

c) primirea la muncă a unui salariat în perioada în care acesta are contractul individual de muncă suspendat;

d) primirea la muncă a unui salariat în afara programului de lucru stabilit în cadrul contractelor individuale de muncă cu timp parțial.”

2. Articolul 16 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română, anterior începerii activității de către salariat. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului.

(2) Anterior începerii activității, contractul individual de muncă se înregistrează în registrul general de evidență a salariaților, care se transmite inspectoratului teritorial de muncă.

(3) Angajatorul este obligat ca, anterior începerii activității, să înmâneze salariatului un exemplar din contractul individual de muncă.

(4) Angajatorul este obligat să păstreze la locul de muncă o copie a contractului individual de muncă pentru salariații care prestează activitate în acel loc.

(5) Munca prestată în temeiul unui contract individual de muncă constituie vechime în muncă.

(6) Absențele nemotivate și concediile fără plată se scad din vechimea în muncă.

(7) Fac excepție de la prevederile alin. (6) concediile pentru formare profesională fără plată, acordate în condițiile art. 155 și 156.”

3. La articolul 17, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Orice modificare a unuia dintre elementele prevăzute la alin. (3) în timpul executării contractului individual de muncă impune încheierea unui act adițional la contract, anterior producerii modificării, cu excepția situațiilor în care o asemenea modificare este prevăzută în mod expres de lege sau în contractul colectiv de muncă aplicabil.”

4. Articolul 119 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 119. — Angajatorul are obligația de a ține la locul de muncă evidența orelor de muncă prestate zilnic de fiecare salariat, cu evidențierea orei de începere și a celei de sfârșit al programului de lucru, și de a supune controlului inspectorilor de muncă această evidență, ori de câte ori se solicită acest lucru.”

5. La articolul 260 alineatul (1), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) primirea la muncă a unei persoane fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de 20.000 lei pentru fiecare persoană identificată;”

6. La articolul 260 alineatul (1), după litera e) se introduc trei noi litere, literele e¹)—e³), cu următorul cuprins:

„e¹) primirea la muncă a unei persoane fără transmiterea raportului de muncă în registrul general de evidență a salariaților cel târziu în ziua anterioară începerii activității, cu amendă de 20.000 lei pentru fiecare persoană identificată;

e²) primirea la muncă a unui salariat în perioada în care acesta are contractul individual de muncă suspendat, cu amendă de 20.000 lei pentru fiecare persoană identificată;

e³) primirea la muncă a unui salariat în afara programului de lucru stabilit în cadrul contractelor individuale de muncă cu timp parțial, cu amendă de 10.000 lei pentru fiecare persoană identificată;”

7. La articolul 260 alineatul (1), după litera p) se introduce o nouă literă, litera q), cu următorul cuprins:

„q) încălcarea prevederilor art. 16 alin. (4), cu amendă de 10.000 lei.”

8. La articolul 260, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Contravenientul poate achita în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din amenda prevăzută la alin. (1) lit. e)—e³), inspectorul de muncă făcând mențiuni despre această posibilitate în procesul-verbal.”

9. La articolul 260, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alineatele (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul constatării săvârșirii uneia dintre faptele prevăzute la alin. (1) lit. e)—e²), inspectorul de muncă dispune, ca sancțiune complementară, sistarea activității locului de muncă organizat, supus controlului, conform procedurii de sistare elaborate de Inspekția Muncii și aprobate prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, după consultarea prealabilă a confederațiilor sindicale și patronale reprezentative la nivel național.

(5) Angajatorul poate relua activitatea numai după achitarea amenzii contravenționale aplicate și după ce demonstrează că a remediat deficiențele care au condus la sistarea activității: prin încheierea contractului individual de muncă, transmiterea raportului de muncă în registrul general de evidență a salariaților sau, după caz, încetarea suspendării contractului individual de muncă și constituirea și plata contribuțiilor sociale și a impozitului pe venit aferente veniturilor salariale care se cuvin lucrătorului pe perioada în care a prestat activitate nedeclarată.”

10. La articolul 264, alineatul (4) se abrogă.**11. La articolul 265, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Primirea la muncă a unei persoane aflate în situație de ședere ilegală în România, cunoscând că aceasta este victimă a traficului de persoane, constituie infracțiune și se sancționează cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.”

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă prevederile art. 9 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 500/2011 privind registrul general de evidență a salariaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 27 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind modificarea art. VIII alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2016
pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniile educației, cercetării,
formării profesionale și sănătății

Având în vedere faptul că neadoptarea, prin ordonanță de urgență, a acestor măsuri imediate și a reglementărilor pentru implementarea lor generează disfuncționalități majore cu efecte negative asupra bunei desfășurări a activităților din sistemul național de învățământ, dar și asupra diverselor categorii de beneficiari,

întrucât învățământul constituie prioritate națională și a actualului Guvern,

ținând cont de nevoia de a asigura organizarea și funcționarea eficientă, performantă și predictibilă a sistemului național de educație, precum și de efectele perturbatoare produse de absența cadrului legislativ adecvat, aspecte care au consecințe grave,

având în vedere nevoia urgentă de asigurare a calității și a condițiilor optime pentru desfășurarea procesului de învățământ în cadrul ciclului de doctorat în anul universitar 2017—2018, astfel încât studenții-doctoranzi să nu suporte o serie de consecințe care nu le sunt imputabile,

având în vedere faptul că fără intervenția imediată a Guvernului școlile doctorale din România nu pot organiza examene de admitere la studii universitare de doctorat pentru anul universitar 2017—2018 și implicit, de finalizare a studiilor doctorale, după data de 1 octombrie 2017, fiind în imposibilitatea emiterii diplomelor și titlurilor universitare recunoscute de către Ministerul Educației Naționale, acestea două reprezentând atribute specifice ale acreditării, conform cadrului normativ în vigoare,

deoarece toate aspectele de mai sus vizează interesul public și constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Alineatul (3) al articolului VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2016 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniile educației, cercetării, formării profesionale și sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 15 decembrie 2016, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Prin derogare de la prevederile art. 158 alin. (4) și (5) din Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, școlile doctorale își mențin acreditarea până la realizarea procesului de evaluare periodică, dar nu mai târziu de 1 octombrie 2019”.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul educației naționale,
Liviu-Marian Pop
Ministrul cercetării și inovării,
Puiu-Lucian Georgescu

București, 4 august 2017.
Nr. 54.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010
privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor

În România, măsurile de sprijin pentru familiile cu copii nou-născuți în care părinții sunt activi pe piața muncii sunt stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare. Acest act normativ reglementează cel mai generos program din statele membre ale Uniunii Europene.

Până în anul 2016 indemnizația pentru creșterea copilului s-a stabilit la 85% din media veniturilor nete lunare realizate de părinte, în cele 12 luni anterioare nașterii copilului, care constituie perioada de eligibilitate, dar nu mai mult de suma de 3400 lei.

Prin Legea nr. 66/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor a fost eliminat plafonul maxim, iar perioada de eligibilitate a fost extinsă de la 12 luni în ultimul an la 12 luni în ultimii 2 ani înainte de nașterea copilului. Aceste modificări au condus la creșterea numărului de beneficiari, dar și a cuantumului indemnizației și, implicit, la creșterea cheltuielilor bugetare. Totodată, s-a observat o creștere a nivelului de eroare în declararea veniturilor pe baza cărora se stabilește cuantumului indemnizației pentru creșterea copilului.

Dreptul la indemnizație pentru creșterea copilului nu este unul contributiv, ci doar adresat părinților activi pe piața muncii, iar plata impozitului pe venit nu reprezintă o contribuție pentru acoperirea unui risc și sumele astfel colectate la bugetul de stat asigură cheltuielile generale din sănătate, educație, alte drepturi de asigurări etc., inclusiv plata acestui drept.

Luând în considerare modele europene în privința acordării formelor de sprijin pentru perioada concediului de creștere a copilului, ținând cont de faptul că pentru plata drepturilor de indemnizație pentru creșterea copilului în anul 2017, bugetul alocat nu poate acoperi necesarul de 3,4 miliarde lei, în condițiile menținerii deficitului bugetar sub 3% și având în vedere faptul că bugetul alocat Ministerului Muncii și Justiției Sociale nu poate acoperi plata tuturor drepturilor de asistență socială gestionate, pentru asigurarea drepturilor de asistență socială de natura alocației de stat pentru copii, a ajutoarelor și alocațiilor acordate categoriilor defavorizate, a drepturilor persoanelor cu dizabilități, este necesară ajustarea cheltuielii bugetare prin modificarea unor programe de asistență socială care afectează un număr redus de persoane, dar care implică o cheltuială bugetară mare.

În acest scop se propune modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 111/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, în sensul stabilirii unui quantum maxim al indemnizației.

În absența acestei măsuri ar trebui ajustate alte beneficii de asistență socială ale căror quantumuri nu sunt la un nivel ridicat și care ar afecta un număr de peste 2 milioane de persoane, față de 1.100 cât ar fi afectate prin plafonarea indemnizației pentru creșterea copiilor.

În considerarea faptului că elementele sus-menționate vizează un interes public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, se impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Indemnizația lunară prevăzută la alin. (1) se stabilește în quantum de 85% din media veniturilor nete realizate în ultimele 12 luni din ultimii 2 ani anteriori datei nașterii copilului și nu poate fi mai mică de 85% din quantumul salariului minim brut pe țară garantat în plată și nici mai mare de 8.500 lei.”

2. La articolul 7, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru persoanele care obțin venituri supuse impozitului potrivit art. 3, cu cel puțin 60 de zile înainte de împlinirea de către copil a vârstei de 2 ani, respectiv 3 ani, în cazul copilului cu handicap, stimulentele de inserție se acordă astfel:

a) până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani;

b) până la împlinirea de către copil a vârstei de 4 ani, în cazul copilului cu handicap, fără a beneficia în această perioadă de prevederile art. 31 alin. (1) și (2).”

3. La articolul 15, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Prevederile alin. (1) lit. d) se aplică și în situația în care se solicită stimulentele de inserție prevăzute la art. 7 alin. (2).”

4. La articolul 17 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) copilul a împlinit vârsta de 2 ani, respectiv 3 ani în cazul copilului cu handicap, cu excepția situației prevăzute la art. 7 alin. (2);”

5. După articolul 37 se introduce un nou articol, articolul 37¹, cu următorul cuprins:

„Art. 37¹. — Pentru drepturile prevăzute la art. 2 alin. (2), art. 7 alin. (1), art. 9 alin. (4), art. 31 alin. (2) și art. 32 alin. (1) lit. c) și d), alin. (2), (4) și (5), dacă din calcul rezultă fracțiuni în bani, quantumul se rotunjește la leu în favoarea beneficiarului.”

Art. II. — Prevederile art. 2 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările și completările ulterioare, modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu drepturile aferente lunii septembrie 2017.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 4 august 2017.
Nr. 55.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 592/2017 pentru aprobarea modelelor de procese-verbale, rapoarte și decizii, utilizate în activitatea de control în sănătate publică și inspecția sanitară de stat

Văzând Referatul de aprobare al Inspecției Sanitare de Stat nr. FB 7.602 din 1.08.2017, având în vedere prevederile art. 5 lit. f) și ale art. 27 alin. (1) și (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 64 din Hotărârea Guvernului nr. 857/2011 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele din domeniul sănătății publice, cu completările ulterioare, și al art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la Ordinul ministrului sănătății nr. 592/2017 pentru aprobarea modelelor de procese-verbale, rapoarte și decizii, utilizate în activitatea de control în sănătate publică și inspecția sanitară de stat, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 14 iunie 2017, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Inspecția Sanitară de stat din cadrul Ministerului Sănătății și direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog

București, 3 august 2017.
Nr. 906.

ANEXĂ
(Anexa nr. 2 la Ordinul nr. 592/2017)

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Direcția de Sănătate Publică a

PROCES-VERBAL de constatare și sancționare a contravențiilor

Seria nr.
Încheiat astăzi,, la
(ziua, luna, anul)

Subsemnatul(a),, în calitate de, din cadrul,
subsemnatul(a),, în calitate de, din cadrul,
am constatat că:

1. Persoana juridică, cu sediul
(denumirea)

social în, str. nr., bl., sc., ap., județul (sectorul),
cod unic de înregistrare/cod de înregistrare fiscală, număr de înmatriculare la registrul comerțului
....., reprezentat prin domnul/doamna, în calitate de, domiciliat(ă)
în, str. nr., bl., sc., ap., județul (sectorul), legitimat(ă)
cu BI/CI seria nr., eliberat(ă) la data de, CNP,
la unitatea/punctul de lucru al societății sus-menționate din localitatea, str. nr., bl.,
sc., ap., județul (sectorul)

2. Persoana fizică — domnul/doamna, născut(ă) la data de în,
județul, domiciliat(ă) în, str. nr., bl., sc., ap., județul (sectorul)
....., legitimat(ă) cu BI/CI seria nr., eliberat(ă) de la data de, CNP,
în calitate de la punctul de lucru....., str. nr., bl., sc., ap., județul (sectorul),
pendinte de operatorul economic (persoană juridică, persoană fizică autorizată sau asociație familială), cu
sediul social în, str. nr., bl., sc., ap., județul (sectorul)

Pentru contravenient cetățean străin sau cetățean român cu domiciliul în străinătate se completează: pașaport
seria nr., statul emitent, data eliberării

Se face vinovat/vinovată de următoarea/următoarele faptă/fapte:

.....
.....
.....
.....

consemnată/consemnate în Procesul-verbal de constatare nr. din data, săvârșită/săvârșite la data de, ora, în următoarele împrejurări:, contravenind prin aceasta dispozițiilor

(Se vor nota de către agenții constataatori tipul actului și numărul/data emiterii.)

care atrag:

sancționarea cu avertisment, conform dispozițiilor, art. lit. pct.
(Se menționează tipul actului, numărul și data emiterii.)

sancționarea cu
conform dispozițiilor art. lit. pct.
(Se menționează tipul actului, numărul și data emiterii.)

de la la lei;
conform dispozițiilor art. lit. pct.
(Se menționează tipul actului, numărul și data emiterii.)

de la la lei;
conform dispozițiilor art. lit. pct.
(Se menționează tipul actului, numărul și data emiterii.)

de la la lei;
 sancțiunea complementară conform dispozițiilor art. lit. pct.
(Se menționează tipul actului, numărul și data emiterii.)

Dovada faptelor se poate face prin orice mijloace de probă admise de lege.

Agent constataator,

.....
.....

(semnătura și ștampila)

Am primit copia procesului-verbal.
Contravenient/Reprezentant legal,

.....

(semnătura și ștampila, după caz)

Obiecțiile contravenientului și mijloacele de probă de care se va servi în cauză:

Observațiile agenților constataatori:

Contravenientul nu este de față, refuză sau nu poate semna.

Martor: Numele, prenumele, domiciliat/domiciliată în,
str. nr., bl., sc., ap., CNP, posesor/posesoare al/a buletinului/cărții de
identitate seria nr., emis/emisă de la data de

(semnătura)

Rezoluția de aplicare a sancțiunii și înștiințarea de plată

Subsemnatul/Subsemnata,, în calitate de, și
subsemnatul/subsemnata,, în calitate de, aplic contravenientului/contravenientei
sus-numit/sus-numite o amendă de lei, conform prezentului Proces-verbal de constatare
și sancționare a contravențiilor nr., pe care o va achita la

în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal;

sau

în termen de 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal, jumătate din minimul amenzii prevăzute.

(Se va bifa de către agenții constataatori termenul de achitare a amenzii, în funcție de prevederea legală aplicabilă.)

În termen de 15 zile de la achitarea amenzii, contravenientul/contravenienta va preda sau va trimite recomandat prin poștă
chitanța de plată în copie la

În caz de neachitare a amenzii la termenul fixat, se va proceda la executarea silită, conform Ordonanței Guvernului nr. 2/2001
privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor și a rezoluției de aplicare a sancțiunii se poate
face plângere în termen de 15 zile de la data comunicării acestora, care va fi depusă împreună cu copia de pe procesul-verbal de
constatare și sancționare a contravențiilor la judecătoria în circumscripția căreia s-a săvârșit fapta.

Prezentul proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor conține 3 pagini și a fost întocmit în 3 exemplare,
dintre care unul se lasă în primire la

Agent constataator,

.....

(semnătura și ștampila)

Am luat cunoștință.

Contravenient/Reprezentant legal,

.....

(semnătura și ștampila, după caz)

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 118/2016 privind aprobarea tarifelor și contribuțiilor bănești percepute de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei în anul 2017

Având în vedere prevederile art. 38 alin. (1) lit. b) din Legea serviciilor comunitare de utilității publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

în temeiul art. 2 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 118/2016 privind aprobarea tarifelor și contribuțiilor bănești percepute de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei în anul 2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.057 din 28 decembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 2, la punctul 3, tabelul nr. 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Tabelul nr. 3 — Tariful pentru autorizarea persoanelor juridice ca auditori energetici

Nr. crt.	Tip de autorizare	Tariful (lei)
1.	Analiză documentație*	600
2.	Autorizație auditor energetic persoană juridică	3.000
3.	Prelungirea valabilității autorizației existente	2.000
4.	Emitere duplicat al autorizației de auditor energetic sau al deciziei de prelungire a autorizației de auditor energetic	300
5.	Modificare autorizație auditor energetic	400

* Tariful de analiză:

a) se deduce din tariful prevăzut la pct. 2 și 3;

b) nu se restituie solicitantului în cazul în care Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei nu acordă autorizația.”

2. La anexa nr. 3, la punctul 3, tabelul nr. 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Tabelul nr. 3 — Tariful pentru autorizarea persoanelor fizice ca auditori energetici

Nr. crt.	Tip de autorizare	Tariful (lei)
1.	Analiză documentație*	600
2.	Autorizație auditor energetic persoană fizică	1.500
3.	Prelungirea valabilității autorizației existente	1.100
4.	Emitere duplicat al autorizației de auditor energetic sau al deciziei de prelungire a autorizației de auditor energetic	300

* Tariful de analiză:

a) se deduce din tariful prevăzut la pct. 2 și 3;

b) nu se restituie solicitantului în cazul în care Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei nu acordă autorizația.”

3. La anexa nr. 3, la punctul 4, tabelul nr. 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Tabelul nr. 4 — Tariful pentru atestarea managerilor energetici

Nr. crt.	Tip de autorizare	Tariful (lei)
1.	Analiză documentație*	600
2.	Atestat manager energetic	3.000
3.	Prelungirea valabilității atestatului existent	2.000
4.	Emitere duplicat al atestatului de manager energetic sau al deciziei de prelungire a atestatului de manager energetic	300

* Tariful de analiză:

a) se deduce din tariful prevăzut la pct. 2 și 3;

b) nu se restituie solicitantului în cazul în care Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei nu acordă atestatul.”

4. La anexa nr. 3, după punctul 4 se introduce un nou punct, punctul nr. 5, cu următorul cuprins:

„5. Tarif pentru agrearea/autorizarea societăților prestatoare de servicii energetice care va avea următorul cuprins:

Tabelul nr. 5 — Tariful pentru agrearea/autorizarea societăților prestatoare de servicii energetice

Nr. crt.	Tip de activitate	Tariful (lei)
1.	Analiză documentație*	250
2.	Agrearea/Autorizarea societății prestatoare de servicii energetice	1.000
3.	Prelungirea valabilității autorizației existente	750
4.	Emitere duplicat al autorizației de societate prestatoare de servicii energetice sau al deciziei de prelungire a autorizației de societate prestatoare de servicii energetice	300
5.	Modificare autorizație	400

* Tariful de analiză:

a) se deduce din tariful prevăzut la pct. 2 și 3;

b) nu se restituie solicitantului în cazul în care Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei nu acordă autorizația.”

Art. II. — Entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, precum și persoanele fizice și juridice a căror activitate, potrivit legii, se află în competența de reglementare a acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Emil Calotă

București, 26 iulie 2017.

Nr. 64.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 057383